

Betænkning

over forslag til lov om anvendelse af overskuddet i visse krigsforsikringsforbund.

(Afgivet af udvalget den 14. maj 1959).

Udvalget har holdt 12 møder og har herunder haft et samråd med statsministeren, justitsministeren og landbrugsministeren.

Udvalget har endvidere modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra Butikshandelens Fællesråd, Dansk Brandværens Komité, Danske Husmødres Forbrugerråd, De danske Husmoderforeninger, De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger, Fisker & Nielsen A/S, Foreningen af erhvervshæmmede fra Frihedskampen, Foreningen „Norden“, Frederiksberg kommune, Grosserer-Societetets Komité, Håndværksrådet, Industrirådet, Komiteen vedrørende Erstatning til skadelidte ved „København“s Forlis, Lejrskolen for nordisk Ungdom, Provinshandelskammeret, Sammenslutningen „Den 21. Marts“ og Samrådet for de frivillige Soldaterarbejder i Danmark samt en række enkeltpersoner.

Udvalgets *flertal* (K. B. Andersen, Chr. Christiansen, Victor Gram, Poul Hansen (Svendborg), Horn, Per Hækkerup, Kristian Kristensen, Helge Larsen og Peter Nielsen) indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* i den form, som er foreslået ved nedenstående af statsministeren stillede og af flertallet tiltrådte ændringsforslag nr. 1, og skal i øvrigt herom bemærke følgende:

Flertallet er principielt af den opfattelse, at en tilbagebetaling til forsikringstagerne ville være den rigtigste anvendelse af de omhandlede krigsforsikringsoverskud. En generel tilbagebetaling ved forsikringsselskabernes og forvaltningsnævnenes egen foranstaltning må imidlertid efter de af forvaltningsnævnenes givne oplysninger anses

for uigennemførlig, idet forsikringsselskabernes hertil fornødne materiale ikke længere forefindes.

Udvalget har herefter drøftet muligheden for en tilbagebetaling til de forsikringstagere, som måtte anmelde deres krav inden udløbet af en ved et præklusivt proklama angiven frist. En sådan løsning ville dog efter flertallets opfattelse ikke indebære en fuldt retfærdig ordning, bl. a. fordi det må befrygtes, at et stort antal af bidragyderne — selv bogføringspligtige — ikke har opbevaret deres kvitteringer. Restanter, hvis bidrag har måttet indkræves gennem forvaltningsnævnenes, ville således kunne få en bedre faktisk stilling end dem, der har betalt deres bidrag i rette tid, hvilket må findes urimeligt. Endvidere mener flertallet, at en sådan ordning vil medføre omkostninger, som ikke står i rimeligt forhold til de beløb, der tilbagebetales de enkelte bidragydere, ligesom den endelige afvikling ville blive skudt ud i en uvis fremtid. Det bemærkes i denne forbindelse, at en række erhvervsorganisationer, der var repræsenteret i forvaltningsnævnet for krigsforsikringen af løsøre, allerede i 1954 i en henvendelse til det udvalg, som behandlede det da foreliggende lovforslag, har givet udtryk for den opfattelse, at en tilbagebetaling ikke bør søges gennemført, da det må anses for urimeligt at ofre arbejdskraft og omkostninger på en tilbagebetaling, som efter de foreliggende oplysninger ikke vil kunne føres til bunds.

Ved udformningen af nedenstående ændringsforslag har man i nogen grad ønsket at imødekomme erhvervenes ønsker om